

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1330/2021
01.06.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бисерке Живановић, председника већа, Споменке Зарић и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Зорица Марковић, адвокат из ..., против туженог Трговинско предузеће за промет на велико и мало „Металац– Пролетер“ а.д. Горњи Милановац, ради утврђења радног односа и поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2813/20 од 02.02.2021. године, на седници већа одржаној дана 01.06.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2813/20 од 02.02.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку П1 34/19 од 04.06.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле којим је тражила да се утврди да је радни однос на одређено време заснован уговорима о раду на одређено време од по три месеца почев од 01.12.2016. године до 30.11.2018. године, који су закључени између туженог као послодавца и тужиле као запослене прерастао у радни однос на неодређено време, с обзиром да је тужилца непрекидно радила почев од 01.12.2016. године до 22.12.2018. године, што је тужени дужан признати. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле којим је тражила да се поништи решење туженог од 29.11.2018. године као незаконито и да се обавезе тужени да тужилцу врати на рад, пријави је као стално запосленог радника надлежним Фондовима почев од 01.12.2018. године и распореди на радно место сходно њеним стручним и радним способностима. Ставом трећим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове спора.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2813/20 од 02.02.2021. године, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилца је изјавила ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану другостепену пресуду у границама ревизијских разлога прописаних одредбом члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20) и одлучио да ревизија тужиље није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Према одредби члана 407. став 2. Закона ревизија не може да се изјави због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. Ревизија се, у смислу члана 407. став 1. тачке 1. и 2. Закона о парничном поступку, не може изјавити због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. тог закона. Неосновани су наводи ревизије да је у другостепеном поступку учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези члана 8. Закона о парничном поступку, јер је другостепени суд имао у виду све околности конкретног случаја и чињенично стање које је утврђено у поступку пред првостепеним судом.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је код туженог била запослена у периоду од 01.12.2016. године до 30.11.2018. године по основу више закључених уговора на одређено време на период од по три месеца. Уговори са тужиљом на одређено време закључивани су у писаном облику и уручивани на потпис тужиљи од стране њеног шефа. Тужиљи је радни однос код туженог престао са даном 30.11.2018. године, због истека рока важења уговора на одређено време. Послодавац јој је доставио решење о престанку радног односа од 28.11.2018. године и решење по основу кога је тужиљи на име неискоришћеног годишњег одмора за 2018. годину одређена исплата накнаде на име неискоришћеног годишњег одмора од 29.11.2018. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су закључили да нису испуњени услови за прерастање радног односа заснованог на одређено време у радни однос на неодређено време. Чињеница да је тужиља радила код туженог по основу више закључених уговора о раду на одређено време у периоду краћем од 24 месеца не доводи до преображаја радног односа. Тужиља је по више уговора у периоду од 01.12.2016. године до 30.11.2018. године била ангажована због повећаног обима посла код туженог, те су сви наведени уговори били закључени у складу са чланом 37. став 1. Закона о раду, те како тужиља није радила по свим тим уговорима дуже од 24 месеца, то је неоснован њен тужбени захтев за преображај радног односа.

По оцени Врховног касационог суда нижестепени судови су правилно применили материјално право када су одбили тужбени захтев.

Одредбом члана 37. став 1. Закона о раду прописано је да уговор о раду може да се закључи на одређено време, за заснивање радног односа чије је трајање унапред одређено објективним разлозима који су оправдани роком или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба. Према одредби члана 37. став 2. истог Закона послодавац може закључити један или више уговора о раду на одређено време на основу којих се радни однос са истим запосленим заснива на период који са прекидима или без прекида не може бити дужи од 24 месеца. Одредбом става 4. тачка 1. овог члана закона прописано је да изузетно од става 2.

уговор о раду на одређено време може да се закључи ако је то потребно због замене привремено одсутног запосленог, до његовог повратка. Према одредби става 5. овог члана закона ако је уговор о раду на одређено време закључен супротно одредбама закона или ако запослени остане да ради код послодавца најмање пет радних дана по протеклу времена за који је уговор закључен сматра се да је радни однос заснован на неодређено време. Одредбом члана 175. Закона о раду прописано је да радни однос престаје истеком рока на који је заснован.

У конкретном случају тужила је по више уговора у периоду од 01.12.2016. године до 30.11.2018. године била ангажована због повећаног обима посла код туженог, а последњи уговор о раду на одређено време тужилци је истекао 30.11.2018. године. По том уговору и по претходним уговорима тужила је заснивала радни однос код туженог ради повећаног обима посла. Након истека прописаног рока, уговор о раду који је заснован на одређено време престао је по самом закону, на основу одредбе члана 175. Закона о раду. Како је тужени са тужилом закључивао више уговора о раду на одређено време ради повећаног обима посла због отварања малопродајног објекта, све у складу са одредбом члана 37. став 1. Закона о раду, а да је радни однос са истом запосленом заснован на период који није био дужи од 24 месеца, у складу са одредбом члана 37. став 2. Закона о раду, односно укупно сви уговори нису били трајања дужег од 24 месеца, то законом предвиђен услов за преображај радног односа у конкретном случају није испуњен, из којих разлога је супротно ревизијским наводима, правилно одбијен тужбени захтев. Сходно изнетом, како нису испуњени услови из одредбе члана 37. Закона о раду за преображај радног односа то су неосновани ревизијски наводи којима се оспорава примењено материјално право. Осталим наводима ревизије понављају се жалбени наводи који су правилно и подробно оцењени од стране Апелационог суда, са јасно датим разлозима које прихвата и овај суд, те их неће детаљно образлагати, сходно члану 414. став 2. ЗПП.

Из наведених разлога, сходно одредби члана 414. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Бисерка Живановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић